

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca...	3 mesos.....	0'25
	1 any.....	3'25
Dins España...	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé...	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

MADO MISÈRIA

RONDAYA.

En temps que Marta filava haureu sentit à dí moltes vegades, amichs lectors, succehí tal ó qual fét; y axò heu sòlen dí per fé veure que lo que contan ja fá molt de temps qu' es passat. Ydò heu de sèbre (si voleu, perqu' axò serà Rondaya de nins) que lo que vaitx à eontarvós va essè en temps de Marta, ó per dí milló, abans de que Marta filás; figurauvós si ha d' essè véya aquesta madò Misèria, y ha de fé temps que corre p' el mon sense tení casa ni fogá, ni.... basta d' històries.

Era un decapvespre d' estiu, es sòl estava si 'm colch no 'm colch, y sa lluna ja 'l vellava per sortirli derrerera, perque no volia essè ménos qu' ell, y lo que fá sa rata fá es ratolí. Madò Misèria asseguda à n' es portal de ca-séua s' afañava cosint unes faldetes que volia acabá de serzí sense havè d' encendre llum; quant vat' aquí el Bon-Jesús, que venia de predicá s' Evangèli acompanyat de Sant Pere, que s' hi atura y li diu:

—Bònes tardes, madò Misèria; ja que teniu sa guya enfilada, me fariau favó de cosirmè aquest esqueix qu' un batzé m' ha fét.

—Sí, (respongué), entrau, entrau, mon Mèstre.

Y axecantsè coxèu, coxèu, acostá dues cadires mitx esfondrades, se torná assèure, se posá ses uyeres y comensá à passá sa guya p' es vestit del Bon-Jesús.

—Mirau qu' es molt, (digué Sant Pere) aquesta espina tan sana y verde, sense tení consideració à ne qui l' ha criada, li esqueixa es vestit.

—Pere, Pere, (respongué el Bon-Jesús) à n' aquest mon, ahontsevuya vajes, sempre trobarás espiues y punxes contraries à ses téues petjades; ditxós s' homo si lògra passarlès totes y arribá y salv à ses pòrtes de la Mort.

Amb axò madò Misèria acabava de doná es derré punt à n' es vestit y el Bon-Jesús donantli les gracies, li digué:

—Ara demanau lo que vulgueu de mí, perque vos vuy pagá es favó que m' heu fét. Digau y sa vòstra boca serà mesura.

Madò Misèria se posá pensativa, amb so cap baix, y Sant Pere li digué petit à s' orea:

—Demanulí la Gloria, demanulí el Cèl.

—¡La Gloria, la Gloria! no vuy demaná axò. Vuy (digué) que 'n entrá qualcú dins aquell cuarto, no 'n puga sortí fins que jò voldré, maldament que sa pòrta estiga ben ubèrta.

Y mostrava en el Bon-Jesús un quartéxo fosch y brut, que més parexia un assòll qu' un cuarto.

—Concedit, (digué el Bon-Jesús.)

Y se despediren d' ella mentres Sant Pere se reya de sa beneytura d' aquella dòna que no havia volgut demaná la vida etèrna.

En Bañeta que no sap may quina l' ha de fé per ferne de séus, que sempre la dú tramada y no li passa rès per maya, ní una formiga desfressada de dimonió boyet; es cap de poch temps comparegué à ca sa véya acompanyat de la Mort, y li digueren:

—¡Huey, madò Misèria! Heu de vení amb nòltros perque no volguereu la Gloria quant la podriau havè demanada à n' el Bon-Jesús. Apareyauvós.

—¿Que vòl dí? (respongué, y des sus-to ses uyeres li caygueren en terra y se romperèn), ¡jò, vení amb vòltros! tirè, tirè, anauvornès.

—Amb nòltros heu de vení.

—Amb vòltros ara no veuch, si voleu donarmè un any de temps per apareyarme, llavò ja 'u veurem però ara, de cap manera.

—Ydò bé, (respongué la señora Mort) d' avuy à un any ja podeu está apareyada.

—No tengueu ànsia.

Y los tirá ses pòrtes p' ets uys sense dirlós adios.

Es temps passa y fa més vía devegadas de sa que volem, axí es que sense havè tornat pensá pús madò Misèria amb aquelles visites, ja se torná trobá dins ca-séua la Mort y el Dimoni.

—Ara si qu' heu de vení, (digué un d' ells dos) avuy fa s' any.

—Sí, (digué ella sense sèbre còm havia de sorti des trunfos), però antes de vení vuy sèbre, señó Dimoni, fins ahont arriba es séu podè; tant mateix seria capás de fé quebre dins aquell cuarto tots es Dimonis del Infèrn y la Mort y vostè.

—Ja 'u crech.

—Y jò no que no 'u crech. ¿Que m' ho vòl fé devant?

El Dimoni pegá un siulo y comensaren à compareixe un etxèrcit de Dimonis boyets que no haurian cabut dins La Séu, ni dins quatre Séus, (sabeu que n' hi ha de mals esperits p' el mon) tots entravan dins es cuarto, y ni per aquestes, còm més n' hi entravan més n' hi venian; sa processó durá un parey d' hores, y quant tots hey varen essè digué el Dimoni:

—Ala, Mort, entra derrerera jò.

S' en hi entraren, y encara no hey varen essè dedins, madò Misèria tancá sa pòrta, rodá sa clau, la llevá des pañy, s' assegué à sa cadira, prengué sa guya, se posá à cosí, y.... ja 'n sortirán ara.

Podeu pensá, benvolguts lectós, quant el mateix Dimoni en persona se va veure enganat d' aquella manera, si 'n faria d' estabeix y pensaria mil cábules amb tot es séu etzèrsit ben empresonat; valga que la Mort era la Mort, perque sinó, de rabia la s' haurian menjada d' en crú en crú y sense aná de perendengues, però, ¡cá! la Mort, la Mort pòt més que tots es Barrufets del mon, qu' aquesta vegada no pogueren rès amb so cuarto, perque el mateix Bon-Jesús havia dit que ningú en sortiria sense volerhó madò Misèria; tots s' hagueren d' aconhortá en menjarsè ses ungles.

P' el mon era lo més de riure. Còm no hey havia cap mal esperit ningú tenia cap tentació, ningú era lladre, ningú matava, ningú flestomava, y lo milló de tot ningú se moria; la Mort estava tancada; allò si qu' era está en el Cèl. Es missès no tenian cap plet, tots es Jutjats estavan tancats feya estona, y es Guardies civils tot lo día prenian es sòl ó la

fresca. Amb una paraula, tothom era bon home.

Amb axò passà temps y vengueren ses hònes; tothom tenia tataranets y hey havia fiy que mantenía un parey de rebesavis. De ses trones des cotxés des mòrts ja no s'en cantava gall ni gallina, totes havian anat à parà en es fems. A ses viles y Ciutats que projectavan *ensanches* ja 'ls havian axamplades y ben axamplades perque ningú hey cabia. Tothom estava apurat del tot y cansat de viure. Allò era un *maremagnum*. Ningú sabia ahont pogués está amagat el mal y la Mort.

Un día, ¡mirau casualitat! à n'aquell quartutxo hey havia un finestró que dava à n'es carré; passà una beata (y d'aquelles de llavó, que no havian vist Dimonis, ni pintats,) y va veure una punta de baña que sortia per un forat de sa pòrta; des susto li agafà mal de cò; sa gent acudí y ja tengueren es contrabando; hey anà la justicia, madò Misèria va havè de dí la veritat, obriren sa pòrta, y... ¡pata-plum! surt la Mort qu'era sa qu'estava més pròp des portal, y madò Misèria va essè sa primera que rebé.

Es Dimonis, si havian hagut de mesté dues hores per entrarhi, amb un santiamèn varen essè defòra, y just cavalls desfermats, poden pensá si, amb compaña de la Mort, en farian de destròssa; en es Cementèri ja no hey cabian, y al punt tot varen essè plèts y questions; es missès se tregueren sa panxa de mal any.

Quant la Mort va havè pegat sèca à madò Misèria, la deixà ben estèsa y mòrta; y ella, camina, caminarás, se posà à fé via cap en el Cèl; arribà à sa pòrta, tocà y Sant Pere sortí p'es finestró y li digué:

—¿Que sou vos, madò Misèria? ¿y que voleu?

—Vuy entrá.

—Entrá, entrá y no volguereu demaná el Cèl à n'el Bon-Jesús quant jò vos ho deya. Tirè, tirè, anau à veure si vos volen à un'altre banda, qu'aquí no fareu rès.

Sa pòbre véya girá en coua sense anà de més rahons, y tota empagahida prengué es camí de l'Infèrn, però quant va essè à n'es portal y va dí som jò, s'hi mogué tal algaravía que no hey havia Dimonió que no tremolàs com una fuya de poll (y à dins l'Infèrn); comensàren à aparedá sa pòrta amb totes ses forques y eynes que trobaren, y à cridá amb tota sa séua veu:

—Anau, anau, no vos volem, seriau capàs de tancarmós aquí dins y no tornarmós obrí may més.

Madò Misèria torná partí tota enfadada de que no l'haguessen volguda per lloch, y avuy en día encara corre per moltes, pòrtes y maldement que no la vulgan, axí mateix ella hey sap entrá.

Ydò hagués cregut Sant Pere que hé l'hey deya.

Y vòltros que la teniu dins ca vòstra feys lo possible per treurerlè defòra, y si ella pòd més que vòltros aconhortau-vós y creys en Sant Pere qu'es ben segú que vos avisa per hé.

H.

VÈSSA.

*Si s'enveja fòs tiña
Tothom duria barret.*
MOLTS.

*Si sa vèssa fòs roña,
Tothom grataria.*
Jò.

I.

UN RETRATO.

Jò que no som retratista,
Ni tampòch sé dibuxá,
Ni sé pintá uys ni boques,
Ni 'm surt hé si pint un nás
M' he empenat à fé un retrato,
Y no sé com sortirá.
Un retrato que no sia
De cap ditxós animal.
¿Vos ne reys? Ydò si un dia
Per qualche carré passau,
Y veys dins una entradeta
Pròp d'una escala ò portal
Un cuadro plè de retratos
Dins vaseta col-locats,
Devegades es possible
Trobarhi *mapat* un cá;
Qu'está allà assegut y sèrio
Molt més qu'el Pare Bestart.
Ja veys lectors 'vuy en día
Fins ahont hem arribat.
Es segú qu'el *Perro-Paco*
Tots es séus aficionats
El tenen ja dins un cuadro
Al capsal d'es llit penjat.
(Ja lletjireu qualche diari
Si no n'estau enterats.)
Es retrato que jò fassa
Es méu tampòch no serà
Si 'l vuy qualche retratista
Nòu amb un pich m'en farà.
Però dexemmós d'històries
Y anem à lo que fá 'l cás:
Enfòra dins sa muntaña
Ben voltada d'olivars,
Y d'ametlès y altres arbres
Y tròssos d'hermós piná,
Y qu'essent un lloch de ròques
Amb cotxo hey pò len aná,
Unes cases molt alegres
A su llá tenen es jás;
Però... voleu que vos diga,
A n'es señó l'ha tocat
Aquest mal que li deym vèssa.
Amb mallorquí ben llampant.
No més s'entrarhi fá llástima
Veureu tan abandonat;
Ses parets totes cruixides
Están de dalt fins abaix
De tres creus per ferhi els Passos
Una ja anat per avall,
Y s'escaló de sa pòrta
Just per mitx está xapat.
Per s'empedrat de sa clasta

Ja no hey pòden caminá.
Ses estaques mitx podrides
No tenen de vida un any.
Y una campana molt véya
Escardada també está,
Y no me recòrt si encara
Te dedins es séu batay.
¿Sabeu que pareix s'escala?
Un clapé mitx esfondrat.
Es sòtils ja no s'aguantan
Ja ha caygut tot s'axaubat;
Y per ses parets mitx negres
Hey corren escarabats.
Jò me pens que ses goteres
En plòure fan seregay.
Es à dins sa cuyna es mòble
Que fá més papé un ast,
Però tot tirat à pèdre
Y brut, vey y roveyat.
Es jarré ja no s'aguanta
Y está à s'en revés girat.
Com deym, tot cau y tot penja...
Ara qualcú responderá:
¿Y à tú, però, que t'impòrta?
Dins ca-séua tothom fá
Lo que vòl, y dexeu corre
D'axò ja s'en avendrán.
Teniu rahó, però heu deya
No més per podè mostrá
Lo qu'es sa vèssa à Mallorca
Y no rès més. Dispensau
Si he conversat un pòch massa
Y vos he fet mal de cap.

II.

PROJECTES.

¿Projectes? ja serà raro
Y estrañy si acaban en bé,
Perque s'usa dins Mallorca
Que per deixarne un de llest
Mil anys son ben necessaris
O à lo ménos uns sètcentos.
Amb axò en quant à fé via,
Som com es picapedrés
Que per acabá una casa
Ses herbes ha de mesté
De Sant Juant, y de riayes
S'es mòrt ja s'ase més véy.
Moltes còses se projectan;
Emperò... ell tan mateix
Passan dies y més dies,
Y setmanes, ... y un mes;
¿Que dich jò un mes! coranta
Y sa vèssa sempre té
Fermat tothom per ses comes
Com que dí: «Jò aquí govèrn.»
Y sinó ja heu vist ses Fires
Que varen fé pèdre es *quest*
A molta gent, y per ara
Ja dòrmen fins l'any qui vé.
(Axò si 'n fan, qu'es molt fácil
Suceheixca lo mateix
Qu'enguany.) ¿Oh, ditxoses Fires!
¿Oh, Real! qu'à tanta gent
Tots ets uys de poll curares,
Ja no farás més papé.
Ja no veurás còses gròsses...
¿Deu mos guard d'un ja está fet!
¿Y aquell altre hermós projecte
Per alsá gran monument
A n'En Ramon Lull, encara
Está aturat? Jò no 'u sé;
Però no he vist que 'l comensan
Per lloch; plasses ni carrés.
Ja 'u veurem, tenguem paciència
Amb un día el mon no es fé.

Es carril d'ensá que corre
Haurian tengut ja temps
De durlo à moltes de viles,
Axò si qualcú volgués;
A Felanitx, per exemple,
Seria molt convenient
Perqu'es una bona vila
Y molts de vecins conté.
Es carril no té peresa,
Sempre corre tan llavent
Qu'apar que diga: «Depressa,
A fé camí falta gent.»

Y tantes y tantes còses
Qu'à pas de bàñariqué
Caminan, fan tanta via
Còm es caragòls bovés.
Y tot es per sa peresa
Per sa peresa y rès més.

M. N. Y P.

RETLGLES D' ECONOMIA PRIVADA.

S'altre dia de pagès, vòl dí aquest hivern passat, un decapvespre ploviscós y frèt que no podíatrabayá en es camp, me vaitx entreteni, per no está ociós, en girá paperòts de dins un armari que mos va deixá es méu padrí, que sia al Cèl. Jò sabia qu'era un homo molt coriós en tení ses còses totes apuntades y entre varios papés notables hey vaitx trobá el siguent que per lo original y raro el regal à n'es lectors de L'IGNORANCIA.

Retgles d'Economía, compòstes per un tal Tot-meu Per-jò y No-don-rès, y escrites dia 13 de Juriol del any 1613 després de s'espantada d'es blat.

1.ª Si t'en vás à ca un amich y ets fumadó, deixa sa petaca à ca-téua; y axí fumarás tabach de gorra, qu'es milló qu'es de pòta.

2.ª Quant resarás el Rosari apaga es llum y trèute es calsons y estalviarás òli y no espeñarás sa ròba.

3.ª Si festetjas y vénen à la vila comediantes ó titereros ó altre còsa per l'estil, digués à s'atlòta qu'heu has vist abans à Ciutat y no val tres pitos, y ferlí creure qu'en so veureu hey pòt havé mal.

4.ª Si qualcú vé à ca-téua à ses hores de menjá, no digues alabanses de sa netedat de sa cuynera y malfamalè de grollera y el farás entrá en desgana.

5.ª Si compres unes sabates nòves y vòls que t durin molt de temps, fregalès d'òli, y en sortí posalastè demunt es cap ó devall xèlla y te cansarás de veurerlès nòves flamants.

6.ª Si vas à ca un amich, veshí s'hora de diná; comensa à fé badays y si t'envidan fé truch.

7.ª Si vòls escusá ses visites de vetlada per no cremá òli, vetèn à jaure dejorn y si tòcan à sa pòrta digués que no hi ets.

8.ª Si tens fret colga't, en vés de

cremá lleña à sa xemènèya. En lloch estarás tan calent còm dins sa paya y no espeñarás matalassos ni llansòls.

9.ª Si es de dia y te vòls escalfá, pren una rebassa gròssa que pés dues ó tres arròves y carregalèt demunt s'espatta, y munta y devalla un'escala vint y sèt vegades. Aquesta rebassa ó tihó te bastará per tot s'hivern.

10. Si tens molts d'atlòts y es pá escassetja, donarás un doblé à tots es qui vulgan colgarsè sense sopá. Y l'ondemá dematí no deixis berená ningú que no te don un doblé.

11. Si vòls trobá sa corema curta y estalviá es gast d'espínachs, arengades, blèdes y demás ralea, manlleva doblés à torná per Pasco.

12. Si dones doblés à interés donalós à n'es nòu per cent; y quant Sant Pere te demanará conta d'axò, donalí es papé capjirat perqu'es nòu li pareixca un sis.

Fins aquí se podí lletgí es papé. Lo demás estava tot arnat y roegat de rata.

Aquestes retgles son totes probades per mí y m'han sortides cèrtes y assegurades y ara les vos dich amb tot secret, (*inter nos*), y alèrta à no dirlès à ningú perque no vos tornaria tení per homos de confiança.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut un atent B. L. M. de Don Pascual Ribot, manifestantmos es séu nombrament d'Alcalde de Palma, y oferintse en tot y per tot.

Gracies per s'atenció.

* *

Dimars qui vé abans de pondrersè es sòl tindrà lloch es pas d'es planeta Vènus per devant es disco solar. Per veureu bé convé mirarhó amb un vidre fosch perque sa claró no fassa mal à la vista. Aquest fenómeno vé à essè còm un petit eclipse, però còm es planeta Vènus es tan menut amb apariència, es tan poch lo que tapa des sòl que no mos ne temeriam si no hey posassem esment. S'importancia d'aquest eclipse es sa de que ningú nat el tornarà podé veure perque se tornarà à reproduhirsé cent y pico d'añs.

* *

—Rafel. Tú que vens de Ciutat. ¿Has vist sa fatxada nòva que fan à s'edifici de sa Diputació provincial, devòra La Sala, còm qu'anà à Palacio?

—Sí; que l'he vista. ¿Perque heu demanes?

—Perque deyan es diaris qu'era una còsa tan hermosa. Figura't, tú, que s'arquitecto va fé un viatge no sé per hont per tení una milló idèa y podé fé

una còsa hermosa del tot. Jò ja frís d'aná à Ciutat per veurerlè comensada.

—Ydò sápigues que no paga la pena de sortí de ca-séua.

—¿Y tú qu'ets picapedré dius axò?

—Figura't tú si heu paga, que no hey ha cap fatxada à la vila que no sia de més bòn veure.

—Com-es-ara. ¿Que ja la tenen acabada?

—No, encara. Per molt si está à n'es dotse pams d'altaria, però ja se veu lo que será.

—Meèm, esplicala'm.

—Primerament han près una línea que surt vuyt ó deù pams al mitx d'es carré. En segon lloch, no la pican; sinó qu'axecan ses parets tal còm duen es mitjans de sa pedrera, y en tercè lloch que la fan llisa del tot y amb un portal, baixos y desiguals.

—¿Y no hey ha cap mica de relleu per lloch?

—Sí; sèt ó vuyt pèus de quadrats per agontá sa fatxada que no té es gruix que deuria.

—Homo, homo. Jò no sé qu'hey tròbi à lo que'm dius.

—Pòt sè qu'amb s'axaubat heu fassan hermós, però lo qu'es per ara no té rès d'extraordinari.

—Bòn dia, estimats, ¿de que conversavau.

—De sa fatxada nòva de sa Diputació, y me deya En Rafel que no té rès que veure; y qu'es una còsa tan llisa.

—Jò he vist es dibuix y no me pareix tan llís còm tú supòses.

—Pòt sè qu'es dibuix sia una còsa y en fassan un altre.

—Ell encara no está comensada.

—Ell diu que ja té deù pams.

—Lo que té deù pams es una mitjanada qu'han féta perque no s'hi arramb ningú à lo qu'han de fé.

—¡Ah! Ara caych de s'ase. ¡Veyau jò, tan torpe, que me creya qu'allò era sa fatxada nòva. Ja es volé gastá doblés en va, tan mateix aquesta paret no ha de serví després y l'haurán de desfè.

—Nòltros pagesos no veym ses còses axí còm les veuen els ciutadans.

* *

A sa carretera de la Soledat hem vist qu'hey pòsan aceres ó passetjos p'es costats per ses persones que passin à pèu per aquell camí, que son moltes. No podem menos d'aplaudí es pensament perqu'es una necessitat qu'els que no gastan coixo ni carretó tengan un punt ahont estigan segús de ses contradades de tota casta de carruatges que sense frè corren desperats sense mirá si atropellan ó nó ses persones. La setmana passada un carro d'aquests matá una pòbre dòna dins Manacor.

Seria convenient també que tots es carrés tenguessen ses séues corresponents aceres proporcionades à sa amplaria d'es carré ahont no poguessen

pujá ses ròdes des carros maldement no més tenguessen dos dits d'altaria, perque s'altre dia un carretó à un carré molt ample girant un cantó casi casi esclafa un señó amb sa cuba de sa ròda. Sempre hem sentit à dí que val més sa que guarda que sa que cura.

*
**

—Qui havia de dí amb tanta pareya, com tenian ses oliveres qu'enguañy no hey hagués bona cohita d'òli.

—¿Y que no hey ha bastanta d'oliva?
—Però que n'hem de fé que no ret cap mica. Hey haurá amo que sòls no treurá pe sa feyna. Y lo mateix es p'es plá que pe sa muntaña.

*
**

De ses dues, ja n'han endressada una. A poch à poch se va enfòra.

*
**

Segons noticis es sollerichs ja tenen engiñés encarregats d'estodiá es séu ferro-carril. Axí mos agrada. Molt de midá y poch tayá. Y endevant ses atxes.

*
**

Dos pagesos duyan sa siguent conversa dins un cotxo de segona des Carril.

—Sa compañía que tenim es bastant bona y ses comèdies qu'han donat fins ara han sortides de lo més bé *La Carcajada, La Esposa del Vengador, El primer Giron*, han demostrat qu'es comichs que tenim son bons del tot.

—Bé, homo, bé. ¿Y tateix s'umpl es Teatro cada vespre de funció?

—Lo qu'es els Diumenges no s'hi pòt aficá una punta d'aguya.

—¿Y ses butaques, decoracions, y localidats, son bones?

—De lo milló. No hey tròb més qu'un defecte.

—¿Y es?

—Lo acubat qu'está un si se pòsa en el *Paradis*; ó à sa *Cassòla*, com sòlen dí els pagesos.

—¿Y que no hey tenu finestres?

—Fins ara no n'hi ha. Diuen si les hi obrirán.

—Ydò, obriuleshi prest que no está bé que vòltros vos hajau de cremá estant en el *Paradis*. Fòs à *Infern*, *santo* y *bueno*, però en el *Paradis* s'hi ha d'está com en la *Gloria*.

—Lo que diuen molts es, que sa cassòla massa calenta los escalda es paladá.

—Ydò, en haverhi ubert aquestes finestres, jò aniré à veurèl. Per ara no tench ganes de passá acubós.

*
**

Deyan dos casats amb infants, diumenge passat, passetjantsè per demunt sa murada.

—Ydò, si. Ja 'l veus, tot es decapvespre mújol y amb mala cara, perqu'es séu germá ha trèt un capell nou. Será

precis llevarmoshó des bech y fé dijunis, y comprá ses còses à pareys.

—Tot axò no es més qu'enveja d'es germá majó. Ell ha de reflexioná qu'es vengut en el mon tres anys mes tart; y si no, lleña.

COVERBOS.

Estich content de veure 'l hò, (deya un señó que se despedia d'un altre), hem sap molt de greu no have tengut temps de visitá sa séua señora; farà favó de posarme à n'es séus pèus.

—Em sap mal, (respòn s'altre), però no pòt se de cap manera.

—¿No pòt se?
—No señó, perque es coxa de nexement.

*
**

Un Alcalde que tenia sa mania de fé posá lletreros per tot, abaix d'un banch de sa Plassa Majó hey fé plantá es siguent: «Banch per sèure».

A n'es portal d'una propiedad que li pertenyia hey fé posá aquest altre:

«D'ordre de s'Autoritat queda prohibit terminament es pas de bestia per dins aquest camp, esceptuant el señó Batle y sa séua dòna.»

*
**

Un perruqué per fé parroquians amb perruques, posá demunt sa barberia un homo penjat p'es cabeys que representava Adsalon, fíy de David, y abaix un lletrero que deya:

¡Una perruca li hauria salvat la vida!
Aquest si qu'en sabia.

*
**

A un que se moria li demaná una véya:

—¿Me coneixes, Fulano?

—Sí.

—¿Y qui som?

—¿Qui sou? Sa dòna més renohuera des pòble.

—Deixa aná axò qu'ara no es hora d'aná de hèrbes.

—Ydò, per axò heu dich, perqu'are es s' hora de dí ses veritats.

CRIDA.

La Correspondencia de España diari universal, y *La Broma* setmanari polítich ilustrat amb magnífiques caricatures, se enviarán desde 1.º de Jané de 1883 à ses persones que se suscrigan à ses dues publicacions p'es mateix preu que còsta sa *Correspondencia* tota sola.

Tres mesos. . . . . 6 pessetes.

Sis mesos. . . . . 12 id.

Un any. . . . . 24 id.

Dirijirsè exclusivament al señó Directó de *La Broma*.

Príncipe 42, 5.º derecha, Madrid.

Es pago forzosament es en devant y sense escepcions.—No hey ha corresponsals.

PORRS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses estrelles tenen puntes com e sèl que té rayos.*
SEMBLANSES.—1. *En que té taules.*
2. *En que té grans.*
3. *En que tenen capital.*
4. *En que 'l publican.*
TRIANGUL.—*Pansa-Pans-Pan-Pa-P.*
XARADA.—*Fa-sòl.*
CAVILACIÓ.—*Amorós.*
EUGA.—*Sempre, sempre, del Clement se-ré Creent.*
ENDEVINAYA.—*Sa lletra A.*

PREMIATS EN ES CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA.

Lema: *Qui no s'engiña no viu.*

GEROGLIFICH.

AMICHS compliments PARENTS
compliments

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, lo qu'hey ha en el Cèl; sa 2.ª, una vila de Mallorca; sa 3.ª, una festividat; sa 4.ª, lo que diuen ses señores à un vestit; y sa 5.ª, un llinatge.

XARADA.

—Qu' En Tòni es doblés estima

Dius: ¡Prima! ¡Prima!

Ell juntat amb n' Amorós

Los gasta.—¿Dos?

—Dos. Ell tres may Pepet rès

Estima.—¿Tres?

—Tres. May, may, ha estimat rès,

Y sempre, sempre, per jugá

Amb sos amichs séus está

Dedins un prima, dos, tres.

PREGUNTA.

¿Quin sant es que sempre está en tèrra, no 's à n'es pronòstich, no es en el Cèl, ni pòt du corona?

CAVILACIÓ.

MAL PA

Compòndre amb aquestes lletres es nòm de una ciutat.

FUGA DE CONSONANTS.

a .a.a .a.a .a .a. .a. .a.a .a.a

ENDEVINAYA.

Som de pedra ó fusta

De plata, ó d'òr,

De guix, de ferro,

De marfil, d'òs,

Me pòsan alta

Y brassos tench,

Demunt me duen

Molta de gent.

UN BUÑOL FRANCÉS.

(Ses solucions dissapte qui té si som cius.)

2 DEZEMBRE DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.